

sem ér az élete egy lyukas félgarast sem s hogy magára van hagyatva, hogy kegyetlenül megcsalott, megbántott valaki. Ehhez hiányoztak a barátok, a tömeg; legalább jelenleg, mely végletekig fokozza keserve oceanjának készülő nekiviharzását. Nélkülök egyelőre ő sem indult lumpolni. Hazatért, hogy mire, az ideig-óráig még előtte is csak ködösen lebegett, azaz inkább tornyosult, homályos, bár rohamra közelgő végzetként, amely elől nincs kitérés, nincs menekvés!



Sajnállak, csendes boldogok.

*Bevallom; sokszor szörnyen irigyellek,
Gyötrődöm kínzón s könnyezek titokban,
Mégis sajnállak, csendes boldogok, ti:
Meddig tart nálatok a tűz, a láng?
Egy évig, kettőig s aztán kilobban.*

*Megkaptátok a vágyott, drága lánykát,
Karjándl nincs se formásabb, se lágyabb
S csókoljátok ma izzón, holnap unva.
Én el nem juthatok soha enyémhez,
Örökké égetnek engem a vágyak.*

*Jó így; szenvedni égő, árva kintől,
Ezer leánykacajra felfigyelni,
Ezer leány elébe szórni rózsát,
De meg nem állhatok csak pillanatra;
Tovább, tovább; rossz, szörnyű a valóság.*

*Sajnállak, csendes boldogok, lenézlek,
Nekem mindig telve lesz serlegem,
Sötétben átkozódom, vagy remélek,
De megmaradok ifjúnak örökké
S a mámor addig tart, míg az élet.*

MIHÁLY LÁSZLÓ.

